

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

พระราชบัญญัติ
ปรามการค้าประเวณี
พ.ศ. ๒๕๐๓

ในพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
สังวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๓
เป็นปีที่ ๑๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

เล่ม ๑๗ ตอนที่ ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้า
ประเวณี

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่าง-
รัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตรา
พระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๐๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค
รัตนโกสินทรศก ๑๒๗

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การค้าประเวณี” หมายความว่า การยอมรับการกระทำ
ชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใด
เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการ
ลำเอียงเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำ
จะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

“สถานการค้าประเวณี” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้าประเวณี โดยจัดให้มีผู้ทำการค้าประเวณีไว้เพื่อการนั้นด้วย

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานประกอบธุรกิจเพื่อสินค้าที่จัดไว้เป็นที่พักหรืออยู่อาศัย เป็นที่จำหน่ายอาหารหรือเครื่องดื่ม หรือเป็นที่ให้ความบันเทิง การประณีตหรือความสะอาดสบาย

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ

“ผู้รับการสงเคราะห์” หมายความว่าบุคคลซึ่งอธิบดีมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับการรักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๕ ผู้ใด เพื่อการค้าประเวณี กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

เล่ม ๑๗ ตอนที่ ๙๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

(๑) เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรบเร้า บุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใดอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน

(๒) เตเร็ดเตร่ หรือคอยอยู่ตามถนน หรือสาธารณะสถาน ในลักษณะหรืออาการที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณี

(๓) เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกิน
หนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ผู้ใดกระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประ-
เวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน
สองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗ ผู้ใดกระทำการค้าประเวณีต่อบุคคลเพศเดียวกัน
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน
สองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘ ผู้ใดจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็น
ปกติธุระ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่-
เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๑๗ ตอนที่ ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

มาตรา ๕ ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการ สถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐ ผู้ใดยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค้าประเวณีเป็น ปกติธุระในสถานบริการที่ตนเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือ ผู้จัดการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ ไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑ เมื่อศาลได้พิพากษาให้ลงโทษผู้ใดตามมาตรา ๕ มาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ แล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นเป็นโรคอัน ควรได้รับการรักษา หรือเป็นผู้ควรได้รับการอบรมฝึกอาชีพ หรือทั้งสองอย่าง อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการ รักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์เมื่อผู้นั้นพ้น โทษได้ตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด แต่มิให้เกินหนึ่งปีนับแต่ วันพ้นโทษ

มาตรา ๑๒ ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดตั้งสถานสงเคราะห์ สำหรับรักษาและอบรมฝึกอาชีพผู้รับการสงเคราะห์

มาตรา ๑๓ ให้อธิบดีโดยอนุเมตติรัฐมนตรีมีอำนาจออก ขอบังคับว่าด้วยระเบียบวินัยและการทำงานของผู้รับการสงเคราะห์

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

ให้อธิบดีมีอำนาจลงทัณฑ์แก่ผู้รับการสงเคราะห์ ซึ่งฝ่าฝืน
ข้อบังคับที่ออกตามวรรคก่อน ดังต่อไปนี้

(๑) กักบริเวณไม่เกินครั้งละสัปดาห์วัน หรือ

(๒) ตัดหรือ ลด ประโยชน์ หรือ ความ สะดวกที่สถาน
สงเคราะห์จะอำนวยให้

มาตรา ๑๔ เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับ
การสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ สถานที่ใด
นอกสถานสงเคราะห์ จะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้
รับการสงเคราะห์ และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ ก็ให้
อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ
สถานนั้นได้

มาตรา ๑๕ ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนีไปจากสถาน
สงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประ-
กอบอาชีพตามมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน
หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖ อธิบดีมีอำนาจส่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์
จากสถานสงเคราะห์ หรือ สถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงาน
หรือประกอบอาชีพตามมาตรา ๑๔ ก่อนเวลาที่อธิบดีกำหนดตาม

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

มาตรา ๑๑ ได้ เมื่ออธิบดีเชื่อว่าผู้รับสารสงเคราะห์จะกลับตัว
ไม่กระทำการค้าประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดีหรือ
เพราะมีผู้มีหลักฐานควรเชื่อถือรับอุปการะหรือรับรองจะให้
งานที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพ

มาตรา ๑๒ อำนาจและหน้าที่ซึ่งอธิบดีมีอยู่ตามพระราช-
บัญญัตินี้ อธิบดีอาจมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใดเป็น
ผู้ใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในเขตจังหวัดนั้นได้

การมอบหมายให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา-
การตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
โดยที่กฎหมายว่าด้วยการป้องกันภัยโรคเป็นกฎหมายที่ได้ประกาศใช้
มา แต่ พ.ศ. ๒๔๕๑ มีบทบัญญัติไม่รัดกุม และไม่มีบทบัญญัติที่จะ

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๓

ควบคุมมิให้มีการค้าประเวณีที่ขึ้นไปในลักษณะเป็นการเปิดเผยหน้า
 อับอาย หรือกระทำให้เป็นที่ยึดคร้อว่าความแก่ด่าารณรน กษัตริย์ไม่
 บทบัญญัติปรามการค้าประเวณีที่กระทำโดยบุคคลที่เป็นชายซึ่งมีหน้า
 รังเกียจ จึงเป็นการสมควรที่ควรยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการป้องกันผู้จร
 โกรคนนี้ด้วย และมีกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณีชนิดใหม่ เพื่อ
 ควบคุมมิให้มีการกระทำอันไม่สมควรดังที่โลกต่างมานั้น